Alexandru Mărchidan

OCHIUL LUI SHIVA

ARTPRESS

Alexandru Mărchidan

*

OCHIUL LUI SHIVA

Coperta: CAMIL MIHĂESCU

Consilier editorial: ADRIAN DINU RACHIERU
Culegere computerizată: SORIN RADU
Tehnoredactor: MARIANA LEŞE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MĂRCHIDAN, ALEXANDRU
Ochiul lui Shiva / Alexandru Mărchidan. –
Timişoara : Editura Augusta, Artpress, 2005
ISBN : 973-695-147-2
ISBN : 973-7911-90-3
821.135.1-1

©Editura „ARTPRESS“
300551 Timişoara, str. Alexandru Vaida Voievod
Tel./fax: 0256/29 38 09; 29 39 75
I.S.B.N. 973-7911-90-3

DIRECTOR: AUGUSTA ANCA
©Editura „AUGUSTA“
300559 Timişoara, str. L. Catargiu, nr. 4-6
Tel.: 0256/22 06 88; Fax: 20 29 30
I.S.B.N. 973-695-147-2

Alexandru Mărchidan

OCHIUL LUI SHIVA

(versuri)

ARTPRESS
TIMIŞOARA
2005

Partea I

GROTA ANDROGINULUI

OCHIUL LUI SHIVA

se vor topi odată şi geamurile-acestea aburite
care nu mă lasă să văd dincolo
şi eu nu pot să nu văd dincolo
pentru că abia după geamurile vieţii se poartă
cealaltă pecete
numai ochiul lui Shiva născut dintr-o incizie pe cord deschis
ne-ar putea asimila în membrana propriei lumini

în acest poem este vorba despre vedere.
un om era mai înainte de el
adică mai înainte de cuvintele sale
într-o zi a găsit sub braţul unei ploi
un ochi fără arcadă după care a fugit o veşnicie
sau două
o moarte sau un demon
şi ochiul-ecou ochiul-floare de netimp
se rostogolea continuu ca vocea unui fulger
în timpanul unui copil părăsit în pădure
şi ochiul a ajuns s-a ascuns într-o iarbă
pe un tărâm vorbitor unde fântânile se adăpau
din buzele soarelui şi soarele era un vânător
căsătorit cu marea fântână
(cea care ne anunţă până la urmă
timpul unirii cu apa)
atunci omul rătăcit şi-a înfipt ochiul în frunte
fără să ştie că între timp el însuşi devenise ochi
şi nu mai vroia să fie altceva.

POEMUL PIETRELOR

piatră peste piatră
eram născuți de visele noastre argintii
în luna august când se coace pâinea din grâul nou
când se face schimb între lumea celor de pe pământ
şi a celor de sub pământ şi se dau veşti false
despre insula nereidelor
piatră peste piatră stau mâinile sihaştrilor
în semn de binecuvântare peste creştetul discipolilor
ochii tăi în privirilor mele
albul peste negru
există legi ca ale pietrelor pentru fiecare
ale pietrelor urcate la nesfârşit pe vârful muntelui
ale pietrelor cum era cea din praştia lui David
ale pietrelor care spărgeau capul condamnaților.
poate că peste o vreme
o să fiu nevoit să stau seara lângă patul copiilor mei
o să fiu nevoit să-mi las la pragul camerei lor
toate pietrele din frunte şi din piept
ca să le pot spune poveşti despre bulgării de lumină.

EA

ea a intrat pe uşă
se uită în oglindă se uită la mine
ea cu pasul cât distanța dintre coarnele minotaurului
trece din glastră în glastră din inimă la tâmplă
unde creşte mare şi mică în acelaşi timp
ea admiră toată ziua ceasul şi e geloasă
pe brațele mele albe
ea nu ştie de unde să mă înceapă când mă povesteşte
dar găseşte întotdeauna un final de episod
după care lasă puncte-puncte
ea mă face să plec fericit dimineață de acasă
să mă întorc fericit să îmi beau ceaiul de măceşe
sau paharul de vin să scriu cu lumina stinsă noaptea
şi să trăiesc mitologia cotidiană mai vesel sau mai negru
ea stă (cu mici excepții) numai în picioare
şi e brunetă blondă sau roşcată – nu contează
ea crede că nu ştiu nimic despre ea –
şi are dreptate deşi...
ea se îmbracă mereu în haine de gală ea nu minte
nu fură nu înjură ea ştie prea multe limbi străine
dar vorbeşte în tăcere ea se crede unică – şi este
ea nu iese decât odată pe viață cu cineva
când este geloasă pe brațele frumoase şi scoate pistolul
şi trage fără ratări

e simplă singură sinceră e Ea
şi se adaptează uşor la orice tip de personalitate
nu-i trimiteţi scrisori – va veni oriunde
oricum...

FRATELE LUNI

de când am sărutat ochiul crud al lunii
şi-au crăpat vetrele prin casă
de când am făcut cercuri din dinţii lupilor
şi haină din faşele nopţii
de atunci să ştii frate Luni că vremea ta s-a dus
şi comorile au fost dezgropate ca de altfel şi aripile false
ale lui Icar
un Icar la fel de naiv şi de înţelept
cum sunt mieii cerului
frate Luni ziua ta s-a dus ca o umbră de strigoi
din ramele uşii
ca un vis din ramele somnului
numai ideea coamei tale se ia de gât
cu mamele noastre bătrâne şi nu le lasă să-şi crească
copiii
să-şi pască inimile
să-şi nască cuvântul
dar încă înainte de începerea ta
încă de-atunci se punea ceva la cale
pe un pod de palmă
într-un tribunal vopsit în culoarea tablelor de şah
ce ne-au fost lăsate-n frunte.

CERBER ORB

sâmbăta. ziua care zboară
din cauza atâtor cearşafuri întinse la uscat
vor fi culeşi merii
şi merele vor fi uneltele unei alte şi alte ispite
sâmbăta noiembrie. a mai rămas un loc liber în autobuz
asta pentru că la cineva iarna a venit mai devreme
trebuie să înțelegi – suntem numai nişte turişti
şi e deja a patra zi de ploaie rece – ca acel război
sâmbăta noiembrie şi tu. ai ochii la fel de căprui
ai mâinile la fel de calde şi din nou acest lucru mă sperie –
eu sunt doar o torță stinsă?
strugurii au înghețat
şi noi nu vom mai bea vinul nostru
sâmbăta noiembrie şi tu plecând.
în anul ăsta nimeni nu a mai cules merii
poate nici n-a fost toamna
n-a trăit nimeni
etc.

DRUMUL UMBREI

cineva aflase într-o seară
c-o să moară cu privirea
spânzurată de un fir de iarbă
pentru el ursitoarele au făcut
o excepție şi veneau de fiecare
dată cu somnul soarelui
să-i amintească acest lucru
într-o zi cineva – pe el aşa
îl chemau toți – a lipsit de acasă
cu săptămânile cu florile cu fluierele
străbunicului său şi abia acum
abia acum când eu mâzgălesc gânduri
pe foi neliniate s-a întors din gară
cu metafora de şapte şi zece
să-mi spună profeția şi fuga lui
l-am crezut chiar mai înainte
şi-am jurat pe cerneala albastră
pe ochii culorilor şi pe buzele cântecului
să nu mai deschid uşa
la vreo ursitoare.

DEMITIZARE

da, azi am surâs
aşa îţi promisesem
hai să ne prefacem că ninge
cu petale de trandafiri
ai putea să-mi aduci parfumul
tău pe-o tavă în fiecare dimineaţă
lângă micul dejun
şi eu voi pleca pe un cal cu aripi
sau cam aşa ceva
să mai omor nişte balauri
rămaşi de săptămâna trecută
iar la întoarcere-ţi voi fi adus
desigur floarea de pe stânca soarelui
dar mă-ncurcă ştii doar
ochii mei trişti
şi m-ai confunda cu alte personaje
trişti de nimicul strângerilor de mână
de nimicul florilor uscate
prin glastre.

NOAPTEA

noaptea se cântăreşte
după numărul nasturilor
de la gulerul răbdării pierdută pe jos
după tăietura din colţul şifonierului
stors de remuşcări gândurile izbesc cu mine
izbesc
izbesc
în marginile colilor de hârtie
copii întrebându-mă de sensul vieţii
sau numai excrescenţele desenelor
dăruite de un prieten mort
arabii de pe carpetă au ieşit
cu cămilele lor şi-l caută pe Allah
să le spun unde e Allah
ei nu sunt obişnuiţi decât cu nisipul
altfel ce rost ar mai avea oazele
dacă s-ar găsi apă peste tot
nu mă întrebaţi pe mine de sensul vieţii
e ceva pe care ieri îl ştiam
azi l-am uitat şi nu pot
să mi-l amintesc dintr-o dată
toate vazele din casă au crăpat
dintr-o lipsă de sens
(niciodată nu le umplusem
cu florile curse de sub pleoapele mele).

CEASURI CU POVEŞTI

astăzi ploaia ne trimite
în cafeneaua rătăcită de timp
se cântă călătorie în anotimpuri
de nu ştiu cine iar şi iar
ceasurile noastre au împrumutat
ritmurile ploii cafeaua ne aruncă-n
ochi reflexe întunecate
se pare că Dumnezeu s-a hotărât
să scurgă tot cerul azi
poate la ieşire aşteaptă
vreun Charon să-şi ia plata
spune şi tu ceva domnişoară
până trece potopul până ne cresc colţii
şi-nviem miturile –
născute la o ceaşcă de cafea.

ULTIMUL PĂTRAR

în sanctuarul – fără etaj
imobil proprietate privată aşezat pe strada cucului nr.66
eu şi pătura de pe mine stăm împreună în fotoliul întins
şi vorbim lucruri de-astea ca între un filosof şi o pătură
am văzut – ea nu se pricepe la sofisme
şi cade mereu în plasă şi fiindcă nu se prinde
trebuie să râd singur până mă plictisesc adică nu
eu nu mă plictisesc niciodată
dimineața mă trezesc vioi
mă spăl pe față
iau o gură de apă un dinte de foc
cât un bob de muştar şi un munte cât un munte
citesc toată ziua Popper şi logica cercetării lui
şi fac pauze scurte vara mă duc la țară la soare şi la fân
şi la legat de vie şi ies după 12 noaptea să privesc
ultimul pătrar
câteodată după cină scriu poezie câteodată nici nu mai ştiu
când
apoi citesc din nou despre diferența
dintre verificabilitate şi falsificabilitate
despre pariul lui Pascal în franceză
sau fac schimb de metafore injurioase
cu pisica mea blândă mâncătoare de urechelnițe
prin urmare eu nu mă plictisesc niciodată
nici măcar la 21 de ani anul patru de facultate

cu părul castaniu şi ochi căprui cu stiloul vechi
şi înălţime potrivită sacou gri închis şi ochi fioros de frumoşi
eu mă fac că trăiesc
mă fac că iubesc şi chiar ajung să trăiesc şi să iubesc
îmi pun întrebări despre viitor şi nu am timp
zău nu am timp de parcă a dat o boală
în toate ceasurile nimeni nu mai are timp
să înţeleagă subtilitatea cascadei în care e prins crezând că e propriul zbor
toţi sunt practici dar nu mai e timp
facă-se voia Ta.

CORĂBII DE CEARĂ

veneai peste ochi şi peste noaptea mea
ca un nechezat de arbore în cădere
veneai tu şi ideea de femeie
cu palmele adamilor sub tălpi
întinzându-şi mâinile la fiecare început de lume
veneai aşteptând
şi-n raiul nostru închis ne ploua cu verile moarte
ne ploua cu uşile toate
atunci când unul pe aripa celuilalt
şi aripa celuilalt pe o aripă nevăzută păşea
ploua încă şi doar solii norilor
în duminica noastră băteau cu corăbii de ceară
ai să cazi tu de-a lungul buzelor mele
(ca o secţiune longitudinală)
ai să cazi tu ca un fulger pe apă
tu care-o să-mi spui împletindu-ţi părul pe lună
cine va creşte mai mare
plânsul meu
aripa casei
covorul…

ACT DE CARITATE

voi creşte acest pui de ochi
încrustat între verbele mele
îmbrac în togă
în faraon
şi-n ciclop
o să-i dau cate-o Itacă
pentru fiecare naufragiu
câte-o Penelopă pentru fiecare Circe
pentru că ochiul dintre verbele mele
e mai sălbatic decât un miel
mai iute ca un copac
şi mai verde ca Sahara
negreşit – mai verde ca o sahară
şi mai bocet ca o moarte.

ÎN VÂRFUL TĂCERII

şi cuiele nebătute ale coşciugului
zac pe undeva netopite încă
aşteptând ziua cea mare
când vor ține cu disperare între dinți
un trup îmbălsămat în propria greutate
trupul plecat în vârful tăcerii
să-şi îmbrace
ultimul rând de haine.

MARELE AN

ai văzut cum cade stânca şi se aruncă-n ploi
cu pletele ei de piatră de parcă-ar fi corzile desfăcute
ale unei vioare
ai văzut cine rânjeşte în mijlocul nopţii
când fulgeră pe creştetul neted al casei
de se-ntorc strămoşii în timpul lor fără inimi
ajutând iarba să crească pe cruci
(liane de dincolo de jocuri)
ai văzut unde s-au aşezat acei migratori
cu două-trei aripi în plus când ne-am întors ceasul
cu ochiul în jos iarna
şi ne-am făcut copaci
opaci
şi raci
dezbrăcaţi de cearşafuri cu forţa
o dată pe viaţă
ostentativ dezbrăcaţi de trup până la prăsele
ca să descifrăm în Marele An
misterul desfrunzirii.

CUMPĂNA

într-o zi de toamnă
o femeie şi-a scos braţul gol pe fereastră
ca să miroasă cenuşiul cerului
o femeie cu braţul gol
a arătat de trei ori palma ei netedă
către cer şi către pământ
de parcă ar fi vrut să refacă simbolic
misterul morţii şi-al învierii
pe care aflându-se între ele
le împăca
şi fără să-şi dea seama
mâna-ochi mâna-săgeată răsărită din zid
ţinea dreaptă cumpăna ce ar fi putut răsturna lumea
cu creştetul în jos şi-n jurul braţului gol –
al femeii din marginea ferestrei ţinându-şi chipul
adăpostit undeva după o cortină –
în jurul braţului lumea respira încet
pe nările cerului şi-ale pământului
ţesându-i albul şi negrul în acelaşi timp
viaţa şi moartea ca un păienjeniş
nevăzut.

ZBORUL

astăzi un om a încercat să zboare
aripile lui –lucru ciudat– s-au întors însă
împotriva ideii de zbor când omul
de la etajul 8 a trăit o plutire ca de piatră
până în brațele mamei tuturor
cea care ni se oferă pe rând sau deodată
ca o zeiță din reprezentările indiene
cu o mie de sâni
mulți au comentat zborul acelui om
despre care s-a spus că e nebun
dar eu nu-i cred
eu cred că el şi-a dorit să meargă pe cer
pe deasupra noastră sau cel puțin să-şi arunce
hainele incomode şi grele numai că s-a uitat în jos
prea mult în jos
şi ochii ei –ai mamei tuturor– l-au vrăjit
căscându-şi totodată cupa palmei
(cât un cuib…)

SOCIETATEA UMBRELELOR

o umbrelă mergea singură pe stradă
de parcă o mână invizibilă
o purta subtil
şi sunt sigur – nimeni nu înțelesese
că tocmai acea ființa nemaipomenită – umbrela
ducea cu sine ca-ntr-o robie o umbră
până şi lanțul uşor dar indestructibil
se auzea zăngănind la gâtul umbrei
pentru că altfel n-ar fi căzut praf de rugină
din cauza atâtor lacrimi scurse pe fierul fantomă
noi însă nu ne-am mirat
noi aveam la gât un lanț ascuns cu grijă
în fiecare dimineață după nodul cravatei
astfel încât toți ne-am scos umbrelele
şi-am invadat strada am invadat ploaia
de umbrele-stăpân
umbrele solitare într-o societate a umbrelelor.

MUZICĂ DE SFERE

ar fi ca şi cum aş simţi căzând
catapeteasma de lumină
pe sufletele noastre de noiembrie
dacă în acest cor de zile dezmugurite înadins
ai întinde mâna ochiului spre carapacea şchioapă
a zborului meu de la alfa la omega
de la alfa la omega aş accepta
să stau în globul de cristal pe care îl laşi descoperit
numai noaptea în cămările viselor de unde aş putea să ies
tiptil să-ţi ascult pulsul (ca o muzică de sfere)
pân-o să mă trimiţi într-o altă viziune
mai mult sau mai puţin crudă
dar fiindcă plouă şi eu aş fi în ploaie
un om evadat din visul unei femei
un om prea îndrăzneţ sărind dintr-o iluzie în alta
târând pe trotuarele ude poalele somnului
din noaptea unei femei şi mai ales fiindcă plouă
eu pot să mă duc încet în transparenţa globului de cristal
aşteptând noaptea următoare să mă resfrâng
în pulsul tău ca o catapeteasmă de lumină.

TOAMNA UNIVERSALĂ

ca un râs nebun primăvara se dă peste cap
şi se face toamnă coborând o inchiziţie universală
în felul nostru de a zice bună ziua în osul oglinzii.
adevărata revoluţie n-a venit
decât c-o toamnă
de fiare flămânde
fără covoare galbene de frunze
(cum se spune copiilor până în clasa a patra)
doar covoare galbene de ruguri aprinse
şi cortine sfâşiate
i-am văzut pe cei strânşi de toamnă la piept
numărând continuu acelaşi al nouălea ceas al serii
când duhurile nu se pot decide
dacă e mai bine sau nu să iasă din hainele lor
când porumbelul lui Noe nu ştia
ce să inventeze prima dată
ramura verde sau ramura neagră de măslin
şi mai ales ceasul al nouălea al buzei de apă
căreia i se spune lacrimă dacă răsare din ochi
ceasul atât de măreţ al lacrimii ce pune în cumpănă
toate contrariile lumii
focul şi apa
dansul şi moartea
femeia şi bărbatul
şi cumpăna aceasta Dumnezeu a lăsat-o aici
numai de dragul nostru.

LOGODNA

omul visa că trăieşte
în chistul unui suflet
ziua şi noaptea lui se luptau
pe lama unui cuţit
încercând să-l facă înger pe un demon
şi-apoi invers de o mie de ori
omul de piatră şi femeia lui
se gândeau la levitaţie
cineva n-a fost atent
şi şi-a pierdut umbra
iar
acum
doarme
(cu un somn de piatră).

PROPOZIŢII FĂRĂ PREDICAT

Doi bătrâni lângă plită.
Flori de busuioc sfărâmate în palmă.
Cămara cu gutui.
Pocnetul tăciunilor ca nişte secunde
întârziate.
Umbra din colţ – îngerul casei cel bun.

MOMENTUL ACELA

pentru momentul acela
nu s-a pregătit nimeni pentru
momentul în care timpul
va spune acum vă las
asta ați vrut dintotdeauna şi
visul vostru se împlineşte
numai că trebuie să ştiți
dacă plec o să iau cu mine
tot ce-am măsurat printre voi
o să iau primăverile mugurii
florile din bătaia răsăritului
roua de pe frunte poate chiar
şi frunțile o să vă iau şi
tristețile şi cât o să vă plângeți
pentru ele o să-mi cereți
să vă las măcar tristețile
şi fiindc-o să vă iau chiar şi
singurătatea o să rămâneți atât de
singuri încât nici gândul că sunteți
singuri n-o să vă mai țină
de urât.

SALTIMBANCII

de fiecare dată când îmi târăsc nopțile prin bagaje
mă gândesc că nu suntem decât purtătorii ambulanți
ai unor suflete, zâmbete, cearcăne
dimineața este cea care ne poartă din când în când
pe noi şi poate abia atunci ne vedem păşind uşor
pe cerul inimii altuia ca nişte adami aşezați din nou
într-un car de lumină.
primăverile ni se curmă des
ploile ne plouă cu rânjete
şi de multe ori cele care ne spală de păcate
cad pe oasele noastre până la albesc şi le slăbesc
aşa de verde că numai bagajele fac posibilă
recunoaşterea identității fiecărui saltimbanc
din atâtea milioane de saltimbanci
şi dacă pleacă morții - ambulanții de moarte,
saltimbancii pământului - din singurătatea lor
pleacă timpul cu pletele albe
florile din rădăcini
aripile fără îngeri
cu atât mai mult suntem obligați să plecăm
din edenurile în care tocmai ne-am lăsat pradă dansului cu fructe
şi unde dintr-o confuzie ciudată am muşcat din şerpi.

CRUSTA DE PE OCHI

ne-a prins potopul
călare pe şeaua zilei de mai
când ne-am dat sufletele peste cap
chiar până peste marginea ochilor
şi au fost înlocuite cu paiele din braţele sperietorilor.
timpul ne-a fost înfipt cu de-a sila sub coasta dreaptă
de unde au curs apă şi nopţi
timpul a umplut pernele noastre cu vise
de unde au ieşit demoni şi îngeri
timpul a căzut pe feţele de masă şi pe sperietoarele înşirate
pe sute de mii de kilometri
făcând ciorile să se sprijine filosofic
în ciocurile lor obtuze
şi astfel au apărut clocitorile, morţii şi petalele rupte
este de înţeles prin urmare de ce se tocesc marginile
cerului
după fiecare potop cu care ne miluieşte Dumnezeu
pe şeile zilelor.

IMPROPRIU

o să vin ca noaptea într-un car de foc
şi va fi cum (foarte demult) se-ntâmpla să cadă
globuri de suflete pe nori
de parcă cineva ar fi bătut prea grăbit metanii
pe cărarea cerului ca să se vadă mărul scuturându-se
în ziua de Pantelimon
cu siguranţă o sa vin – voi inventa a opta zi a săptămânii
o să vin cu insomniile la pachet sau chiar în crisalide
pentru că trebuie să mă conving la rându-mi
de îmbrăţişarea ta albastră (de Voroneţ)
îmbrăţişarea ta din pas în pas din ochi în ochi
înghiţindu-mă de tot cu zilele numărate
pe socotitoarea ursitoarelor unde toate probleme
primesc aceeaşi soluţie trăită pe viu
cred că am depăşit măsura cu fiecare ochi în plus
crescut în frunte şi de-asta ni se nasc obsesii matematice
în care doar îmbrăţişările nu-şi găsesc locul
să ştii.

GHEAȚA

despre acel păianjen s-a vorbit mult
prin colțurile gândurilor noastre
păianjenul negru cu pânză deasă
țesută de la marginea ochiului până la marginea cerului
de la marginea sufletului până la marginea pământului
pânză țesută anume să cadă în ea leagănele copiilor
cu ochiul protector lăsat moștenire la rădăcina casei.
(despre margini şi mai ales despre ochi căzuți
în plasă nu trebuie să râdem)
mi-aş putea imagina că inima ta este un giulgiu
în care mă îmbrac de bunăvoie
mi-aş putea imagina că pe carâmbul cizmei creşte pământ
că bărcile au pânze de păianjen agățate de catarg
că ploaia asta cade ca o capcană întinsă de nori
şi totuşi aştept cuminte să vină noaptea pe furiş
păianjenul singur în pânza de timp
păianjenul să mă ia la întrebări.

CĂMĂRILE ASCUNSE ALE CEASULUI

am pus în ghips petalele căzute ale florilor acestora
crescând două câte două pe pereți şi pe pieptul meu
au pus în ghips duminicile, strămoşii
arcul amazoanelor, ochiul ciclopilor, mirosul de fân cosit
şi picioarele grele ale sufletului
pe toate le-am aşezat aşa cum tata punea la butucit
vița de vie şi-aştept la rândul meu culegătorii
să mă scoată din ghips.
când trimit după mine le spun să se-mbrace în giulgiu
când vin la masă mea bem vin stors de buzele pământului
când se ceartă cu mine îi învăț să plece-mpăcați –
asta se-ntâmplă în cămările ascunse ale ceasului
făcut din peşteri
în solzii crescuți pe coama nopții
(fiind vorba totuşi numai despre timp)
petalele florilor acestora în ghips își sfidează creatorul
aştept la rândul meu să-mi cadă aripile de ghips.

ILUZORIU

aşteptând pe un nimeni să dea târcoale
pragului umbrelor de la streaşina casei
acel nimeni care să mă umple (aşa cum spunea el!)
de greutatea zilelor de duminică
presărate cu psalmii de bunavestire
şi cu rochiile albe ale inimilor gri
şi Iisus a fost mângâiat de nimeni
pe care îl purta în fiecare margine a crucii
ca să nu mai auzim de el
să nu-l mai simţim şoptindu-ne
cât de uşor am putea sări în adâncurile pământului
din curiozitatea testării tuturor miturilor cu Charon
cu ape negre
cu bărci închise în dungile morţii.
este vorba de nimeni venind să ne ţină de urât
când se face de fapt că murim de singurătate.

URŞII NOPŢII

mă pasc urşii nopţii
când ora 12 se dă peste cap pe capul pământului
şi după cum ştii eu nu plec niciodată de acasă
noaptea. cu toate astea parcă cineva
m-a obişnuit să duc în găleata de apă
amintirea unui ochi rătăcit de ciclop
să las la gâtul ferestrelor urmele neşterse
după jocul ielelor
nimeni nu şi-ar fi închipuit înainte
că toate se duc încet (în sensul acelor de ceasornic)
la fel cum se închid ochii copiilor iarna
în faţa cuptorului cu cozonaci
mă pasc urşii nopţii ziua-n amiaza mare
când din ce în ce mai rar nuntaşii frâng pâinea
deasupra capului miresei şi când din ce mai rar
vântul aduce peste gârlă chiotele femeilor
care scot cânepa ţinându-şi marginile poalelor
zilele-acelea şi duhurile lor s-au ascuns
ca o ceată de răsculaţi prin nu ştiu ce locuri
şi sunt hăituite mereu de câinii timpurilor
numai aşa se explică de ce urşii nopţii
ne pasc de supărare tinereţea şi somnul.

ORDALII

ardea părul cerului
şi-al apelor şi-al nebunilor peste casa noastră
de fiecare dată aşteptam primăvara
să aprindem focurile să aprindem Roma
ca să luminăm existenţa unui Nero lăuntric
dac-ai înţelege cum plagiem scântei
şi grămezi de paie totodată
te-ai aşeza pe marginea zilei
să calculezi orele de incandescenţă
plus firele de adevăr pe care le-ai aprins până acum pe buze
vorbeau bătrânii despre moartea copiilor lor
în ordalii despre norele necredincioase
şi voinicii falşi crescuţi din ficatul putrezit
al lui Prometeu – împărţit frăţeşte
Dumnezeu s-a făcut pară de foc
şi noi cu sufletul întors am plecat prin pământuri
ca nişte torţe stinse demult.

GENERAŢIA AMBALAJ

despre pungi – astăzi vom vorbi despre pungile de plastic
aflate în situaţii foarte delicate de-o vreme încoace
pungile în care toate fetele înşelate
îşi aruncă acea zi ciudată numită „ieri"
pungile umplute cu iubiri la minut
cu timpul rest
cu tremurul feţelor acoperite înainte de execuţie
cu temerile noastre înflorite când fulgeră afară
şi scuipă pământul cu pietre în soare
pungile cu foşnetul lor metafizic
al atâtor credinţe crescute cu grijă
şi-n care sărim ca peştii
de câte ori apar incendii
prin colţurile sufletului
pungile în care trăim singuri până ne înecăm
(dintr-un prost obicei) şi ajungem
în ambalaje curate şi albe de unica folosinţă –
să ne ducă-napoi.

ŞARPELE

şarpele nopţilor stând
la răspântia unde fântânile
au uitat generozitatea
de a-ţi da înapoi chipul
nimeni nu a venit înapoi
fără să-şi lase nopţile
brodate cu atâtea vise
încă de când mama le promitea câteva
în leagăn
şarpele ochilor luându-te de mână
aşa cum David îşi ţinea harpa
ca pe o coastă de leu crescut de mic
pentru a fi harpă
şarpele apelor legănate pe apele buzelor
şi ai plecat într-o dimineaţă
fără să mai iei pe nimeni
să te scalzi pentru că pământul cu şerpii lui
nu primeşte decât oameni curaţi
cu hainele aşezate
cum numai la botezul copiilor se face.

KARMA

plânsul nu poate plânge
el se poate lua în braţe
îşi poate duce trupul îmbălsămat
într-o piramidă moştenită de la naştere
şi de acolo se va scoate de câte ori plouă
azi nu e o zi bună pentru plâns
ne-au înflorit tristeţile pe umeri
şi numai mâna ta le culege
le trece în albul ei
ce dor o să-mi fie
de acest timp cu florile lui
care cad ca nişte bolovani ai păcatului pe ochi
ai păcatului că toţi ţin în braţe
câte-o piatră
pe care chiar dacă n-o vor arunca
o să le cadă pe vârful picioarelor
ca o cruce bătrână.

Partea a II-a

ÎN CASA PĂRĂSITĂ A LUI MERLIN

JOC ÎN DOI

aş fi înnebunit să mă ştiu
atât de singur dacă n-aş fi aflat
după masă de la întunericul
ce şi-a spart capul de ochiul meu
că moartea ne ține de mână
şi e credincioasă ea nu ne sperie
ne mângâie câteodată când morții
pleacă dimineața să cumpere ziarul
şi chiar dacă se mai duce ea nu mă lasă
singur amintirea ei adică tocmai
copilul ei îmi ține de urât
şi-atunci vorbim despre probleme filosofice
eu îi spun că iubirea nu e oarbă
ci doar puțin lovită la ochi
şi că e chiar frumos să strigi
că eşti viu când viscolul îşi cere afară
iarna lui dar ea râde tace
din când în când îmi face semn
să sorb mai iute din cafea.

ARCHEOLOGIE

cântec cu noduri
pe marginea tăcerii verzi de semafor
templul şi-a pierdut coloanele
cine ar mai putea crede în zeus
dacă zeus nu mai crede în zeus
a-nchis supărat toate uşile
panteonului ceilalţi zei au plecat
sau zâmbesc agăţaşi
de-un lănţişor la gâtul parfumat
al doamnelor cochete dar zeus
a-nchis orice uşă spre barba sa
doar câteodată lasă să-i cadă
câte-un dinte pe care
câte-un renumit arheolog
îl va duce mândru într-un
muzeu naţional
cântec cu noduri pe marginea
nodului noaptea a fost exilată
într-un suflet dintr-un mine.

ÎNTR-UN TIMP INDEFINIT

am plecat să mă urmăresc
(ca să nu mai zică lumea că dau de mine întâmplător)
când noaptea se ţine de gât cu lumina felinarelor
când mâinile tuturor bătăuşilor au învăţat să îmbrăţişeze
adică în timpul indefinit născut odată
cu nestematele din fruntea cerbului
cu potcoavele de argint pe care fiecare casă
fiecare om şi mai ales fiecare durere
sar din an în an chiar şi după ce potcoavele se tocesc
şi ei nu-şi dau seama
şi sunt morţi demult.
într-un timp indefinit aşadar îmi adulmec urma
timpul în care ajung prea des să dau de lucruri neobişnuite
lucruri de toată mirarea
cum li se întâmplă celor ce se trezesc deodată
câte doi într-un suflet
sau celor care-şi găsesc pe neaşteptate inimile bătând
(deşi ei îşi formaseră altă imagine despre inimă)
nu mă mai chemaţi înapoi – eu sunt dat dispărut
într-un timp indefinit.

OBICEIURI ÎNNĂSCUTE

culorile ca şi fericirile
sar din două-n două
să nu-mi spună cineva
că a cunoscut două fericiri
când se-mbăta cu golul dintre ele
să nu mintă cineva
că între cele două prăbuşiri –
una în scutece cealaltă în podul palmei pământului –
a găsit graalul
poţi minţi că ai făcut cort din stele
degete din ochii luminii
dar culorile ca şi fericirile
sar din două din trei în trei
şi noi nu ştim încă să numărăm.

PERSPECTIVĂ

pasul şi greutatea şinelor
cântecul greierilor şi ţipătul sirenei
de la depărtare orice casă poate fi confundată
cu un cavou – aceste blocuri de prea multă tăcere
trecând neobservate decât în anotimpul lupilor
de la depărtare aripile par pletele incomode
atârnate de pieptul zborului
astfel nimeni nu ar minţi dacă ţi-ar arăta
cu degetul creierii munţilor spunând
că e peştera sufletului cu vârful întors
părul zbârlit al cerului
sau dintele crăpat al zgripţuroaicei
în miezul timpului când ne-am născut
moartea ne-a văzut scutecele albe
şi-a crezut că e semnul de îndurare
pe care i l-am cerut în modul cel mai neprotocolar
de la depărtare biciul pământului este bagheta magică
ce ne face să iubim toată ziua tumbele
şi carnea pământului peste noi
de la depărtare tu şi eu semănăm
tu şi eu ne iubim
tu şi eu am putea trăi fericiţi
până la adânci bătrâneţi.

TOATĂ ZIUA

când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa piatra cu zborul
şerpii Meduzei cu amintirea de a fi fost cosițe
coiful cavalerilor cu rugina vârfului de suliță
aşadar când vezi că toate se iubesc
secundă de secundă zi de zi
îți vine să-ți iei toamna de-o aripă
şi să dai cu ea de suflet până-i crapă ploile
şi se fac în busuiocul răsărit după urechea stângă
a fiecărei fete care s-a crezut cel puțin o dată
în viața ei zână;
că nu mai auzim lucrurile pe care le auzeam
nu mai cântăm cântecele pe care le cântam
şi prin urmare nici nu mai putem promite
lucruri de cele promise într-o doară
de străbunicul copiilor săi, lucruri ca tinerețe
fără de bătrânețe, ziua fără de noapte
şi moartea fără de frică
da, nu mai putem promite nimic
şi cu toate astea, în accidentul frumos de a fi
trebuie să dăm de florile florilor şi de cerul cerurilor
mai ales când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa ochiul cu lumea
mormântul... cu viața.

ÎN CĂUTAREA UNUI POTOP

aşternut la rădăcina apei
stă timpul cu lacrima între coarne.
la mine apele cu peştii lor
au venit să sape fântâni ca să-şi înece zeii
care ies ziua desculți fără să-i ştie nimeni
şi aşa învățând de mici să ucidem plânsul în faşă
fiecare după numele lui
fiecare după ochiul lui
după ziua care l-a făcut cu două aripi mai puțin
caută fiecare un chiparos ca să-i fie un Noe
pentru că în arcă au loc toate fiarele minții
cele moştenite şi cele născute
cele vii şi cele înviate
numai că nu toți cunosc un munte
şi un porumbel dat de sus
şi mai ales nu toți ştiu să găsească un potop
care să-i adopte de la-nceput (sau chiar la bătrânețe)
cu arcă şi cu ploaie
şi cu nebunia lor.

FURTUNI DE LINIŞTE

la mine de Paşti tăcere solemnă
sâmbăta
ca în tranşee înaintea unui asalt
când soldații vorbesc din apăsarea bocancilor
ca intrarea piramidelor
sub aripa neagră a soarelui
sau ca atunci când mama
îşi piaptănă fetele după scăldat
la mine acasă mă simt uneori
ca o umbră la trunchiul căreia
încă n-a înmugurit frigul
şi de-asta ai mei trec aleargă
vorbesc mănâncă mă cheamă
într-o tăcere asurzitoare
cum numai copilul înainte de naştere
şi puii sub coaja oului o mai aud
la mine acasă îți iei un vis frumos când adormi
şi-l legeni încet până mâine dimineață
cea care vine lin de tot
(în trapul răsăriturilor pe obrajii fecioarelor)
şi-l legeni dimineață de dimineață
până creşte mare şi tăcut...

ISPITĂ

ne cânta vântul prin poduri de case
călătoriile de-o iarnă-ntreagă
şi mărul cu pielea de şarpe
se-ndulcise după numai un gând
ne zorea cineva de sub coajă
să-i muşcăm din culoare pe rând

ştii, şi din părul tău negru ar putea
odată să mă muşte un şarpe de buze
şi din buzele tale ar putea
să-mi muşte din inimă un şarpe
de-aceea vreau azi să ascult
numai foşnetul razelor din priviri
făcându-şi cuib din frunze uscate
şi vântul cântându-ne doine
prin poduri de case.

DEFINIȚIE

tu eşti ca şi când
eu aş uita să mor
dacă mi-ai cere
să-ți spun cine sunt
ți-aş cere să facem
schimb de inimi
strigându-ne după frunzele
unui păcat fără iad
a unor ruguri fără durere
în pântecele fiecărei zile
după ce am scalpat soarele
de răsărituri să acopăr
râsul vrăjitoarelor întru totul
pe coala aceasta orice e posibil
aşa cum altfel n-o să ai şansa
dacă aş plânge atunci Dumnezeu
ar fi ca şi cum aş fi vesel.

VALEA PLÂNGERII

nu trecusem valea plângerii
nu-i spusesem ochiului
să zboare-n ochii sfinților
dar mi-am luat nopțile
şi pe mine trimițându-mă
prin nebuloasele câmpiilor
de nebun şi-a trebuit
să-mi las mapa şi părul
vâlvoi acolo nu mai conta
dacă ai sau nu păr dacă
mergi în mâini în degete
în cuvinte şi sărbătorile
naşterea şi renaşterea zeilor
se țineau zilnic la fel
spălatul pe față
se bea acelaşi soare
nu se-mparte nici prin gânduri
nici după geamuri
se cântă mult până nu
se mai ştie de sine apoi se moare
până la regăsire.

NORUL

mai întâi se-nnorase
eu mi-alegeam norul din care
să-mi cresc degete de apă
să cad pe hainele țiglă
ale caselor vechi pe vorbele de țiglă
ale îndrăgostiților nocturni
în urma cortegiului a rămas doar ploaia
toate jumătățile mele
sunt pierdute pe undeva în lumea asta
sau în altele.
ar trebui să mai trăiesc
încă zece vieți să mă adun
de-aceea mai întâi m-am înnorat
ca să fiu aproape de ideea de plâns
scursă instantaneu pe obrajii atâtor jumătăți
care-au căscat în mine
prăpăstii de netrecut.

STUDIU DE CAZ

morții plângeau în hohote
chiar aşa ai început să povesteşti despre ochii şacalilor
morții plângeau în hohote când erau trimişi cu toți
să adune ciuperci să-şi dea cu apă pe față
şi să discute despre noul regim de slăbire
aici s-au pierdut în metafore
şi le-au crescut lilieci în păr
dar dorm la ore fixe
mănâncă la ore fixe
şi trăiesc la ore fixe
aici cuvântul oră are o greutate cam tot atât
cât podul londrei plus ziua independenței
şaizeci de zile de minute plus fiecare parte
din coşulețul cu pâine
chiar aşa ai început să vorbeşti despre noi
când treceau pe sub cizmele vremii
ca să nu ne prindă dulăii ei.

PE RÂND…

de parcă-ar fi pus ceva la cale
uşile şi ferestrele nu se mai deschid
în casa bătrânilor au rămas fotografii
de la nunta lor când s-a clătinat inima pământului
şi-au plecat carele de foc fără frâie
şi noaptea a spart oglinzile şi e ascunsă până azi sub pat
timpul îşi vede de treaba lui şi se încolăceşte
în jurul cozii fără să ne dea drumul din cuib
dar când ne obişnuisem să plecăm desculţi de paşi
când ne obişnuisem să facem ţăndări ploile toamnei
uşile şi ferestrele nu se mai deschid
şi ni se face semn (mai mult sau mai puţin discret)
spre scara lui Ioan.

MARATON

dacă ţi-au amorţit gleznele
alergând prin gândurile mele
să mă anunţi devreme
ca să ştiu când să ne înhămăm
la aripile de-mprumut
aripi cu şase picioare şi cu ochi
cu râsul tău verde ca luna mai
şi cu timpul oprit când mă ţineai de degetul mic
apele s-au încuiat în casa lor
zeii în olimpul lor
şi fiecare dintre noi în celălalt
cel puţin până la altă geneză.
dacă ţi-au amorţit gleznele
aşteptând să se coacă cireşele cerului
şi miezul nopţii sub veioza noastră
dacă noaptea se dă din când în când de gol
în ochii tăi ca mersul Meduzei în scutul lui Perseu
atunci ar fi ca şi cum ai exista.

PARADOXAL

au plesnit păstăile de lumină
şi sâmburii lor erau negri
e frig dar îţi ard cuvintele
ochii tăi ca o revelaţie
în care atunci când mă pierd
de fapt mă regăsesc
fiecare colţ al oraşului
ascunde ceva trist – nici
azi n-ai venit fiecare privire
a un motiv de a plânge
în faţa altarului un preot
spune iar că Dumnezeu
ne iubeşte.

STÂLPII OLIMPULUI

a plecat iulie
în căutarea altui an
iulie adică numele fantastic al scoicilor
de la gâtul tău
şi-al gustului dulceţii de nuci verzi
iulie a plecat ca şi altădată să sperie norii
şi albul pielii în visele altor oameni
chiar şi al celor care au venit pe lume fără nici un vis
acum va trebui să înhămăm caii
să ţinem nopţile şi visele lor legate cu barda în mâini
altfel vor pleca fără opriri
ca acel autobuz în care se văd la asfinţit
toate mâinile lui Shiva toţi ochii lui Cerber
şi fiecare cută de pe fracul lui Charon
poţi să te crezi viu poţi să te crezi mort
poţi să te crezi cum vrei tu
poţi să creşti pui de grifon în debara
sau mituri travestite sau ce vrei tu
există un iulie însă
sau numele fantastic al scoicilor de la gâtul cuiva
mai frumos decât oricare dintre stâlpii Olimpului.

NEBUNII

au crăpat acoperişurile caselor
aşezate ca broaştele ţestoase una în inima celeilalte
una peste moartea celorlalte la fel cum stau robii nopţilor
pe feliile lor de fum
şi pe ideile clocite în halbă
când ne-am aşezat pe stele
minţile noastre începuseră să-şi caşte gura cât pentru o
iarnă
de-ngheţau florile în cărţi
iezii în burţile lupilor
mamele pe unghia sobei
doi nebuni am ajuns fiecare cu iarna lui
cu nămeţii copilăriei în spate unde urmele pe zăpadă
trădau două închipuiri de iglu
şi dintr-o aripă de frig şi dintr-o aripă de foc
ne-am dat zborul peste cap
până-n creierii tăcerii
aşezaţi ca două pietre pe fundul unui acvariu
în iglu-ul nostru rece
timpu-i doar o incantaţie.

NEDIMINEAŢA

era ieri dinaintea
celuilalt ieri asemănător cu mâine
vântul râdea a nelumină a nedimineaţă
în oglindă apăream a ne-eu
frunza de vie s-a speriat
din cauza unei amintiri
cerul şi-a început iarna cu mine
aş începe să merg în priviri
dacă ai fi aici
moartea şi ea se speriase de o amintire
şi contempla norii pe o frunză de dud
odihneşte Doamne pe robul tău
pe robul tău...
pe robul tău...

LA FÂNTÂNILE PLECATE

m-au ajuns din urmă
mâinile reci ale zilelor în care mama
mă trimitea-n turniruri să omor balauri
de la fântâna noastră veche răsărită-n curte
şi acum stau pe banca
unde timpul m-a muşcat de suflet
aşteptând să vină ea –
ea din celălalt timp cu mâinile calde
să mă vindece de răni.
ca un trist fecior de crai mai visez încă turniruri
şi îmbrac culoarea doamnei ce m-aşteaptă la castel
nu mai pot să le cer apă primăverilor nebune
fiindcă nu văd decât graalul
şi-n orice apus – un zmeu
seara mă simt inspirat lângă sticla mea de vin
şi toţi îl cunosc pe bardul – bardul … sticlelor de vin
dar ajunge. nu mai ştiu în ce timp să mă trezesc
să îmi iau costum, valiză, să dau ochii cu colegii
adormiţi în turbo pascal
sau să îmi aşez armura pentru marile turniruri
chiar de-ar fi să vin pe urmă
cu un suflet mai puţin.

INTUIŢIE

în camera asta
metaforele stau agăţate pe perdele
fericirea dă cu cotul
şi se plimbă în diagonala oglinzii
de parcă ar aştepta un telefon
în camera asta se râde prea mult de unul singur
se golesc mine de pix
se aruncă multe ciorne la coş
odată mi-am văzut de la geam
un vis spulberat (răsăritul a venit
cu trei minute mai târziu)
peste 25 de ani
presimt că un oftat o să dea buzna peste mine
şi-o să mă găsească nebărbierit
cu părul lung
cu sufletul plecat
şi-o să mă dea afară cu forţa.

CULORI

aşa cum celţii plecau la război
aşa cum ai asculta Cântarea cântărilor
într-un hamac de frunze
aşa cum ploaia asta dansează
ca irlandezii toamna
aşa cum storceau dacii
strugurii în teascuri
aşa cum pleci cum vii
cum scrii poezii pe bilete de autobuz
aşa înveţi totul
chiar şi ce n-ai fi vrut
vreodată...

EPIFANIE

cu o zi înainte să plouă
mi-au spus că toate ploile
sunt născute dintr-o ameţeală a timpului
la mine acasă timpul călca
liniştit feţe de masă
şi urmele de viaţă ale ultimului costum
am lăsat zilele întocmite
pe spătarul scaunului alb
atât de alb că l-ai putea confunda
cu o tristeţe îngheţată
au intrat fluturii pe geam
e frumos să vezi fluturi iarna
mi-am pus inima în cap
cu o zi înainte să vin.

HAINA DE CARTON

am aflat acum o zi şi o viaţă
că ar fi bine să încerci măcar o dată
să-ţi faci poze cu sufletul gol
să-l vezi cum stă cu lumea
în braţe fără să acopere cu ea
am făcut cândva un pact –
el să mă aştepte dintr-o călătorie
când o să-i trimit scrisori
pe palmele nopţii şi până atunci
ar putea căuta un loc
de unde să mă aştepte
ca o fecioară iubitul plecat la război
cu şuviţe din părul ei.
timpul a căzut la pat
şi toate poveştile de iubire
cu sufletul meu rătăcit
au rămas nişte flori desenate pe covoare
timpul a rămas greu cu moartea lui
cred că sufletul nu m-a aşteptat
şi-acum pe undeva
pozează gol.

FLORI ZUGRĂVITE

au adormit copiii pământului
în noaptea asta se scrie
poezie multă pe faţă
neagră a oglinzii pe feţele
noastre şi mai spunea cineva
să nu-ţi şoptesc numele
să nu mai ieşi din călimară
iubito doar ţi-am spus –
o să pătezi foile timide
dar fie cum vrei
să iei cu tine şi ochii deschişi
în noaptea asta se iubeşte
prea mult în poezie prea mult.

MAMA LUPILOR

am făcut multe în noaptea aia
toarsă pe vârful peniței ca un fir de lână
înțepată nervos în practici şamaneşti
dar să nu uit: am făcut multe
până mi s-a stors beția din ochi
picătură cu picătură şi fir cu fir
atât încât nu vroia să mă mai recunoască
mama lupilor când m-am aşezat în patul ei
îmbrăcat cu strănut de ied şi aripi de grifon
de aceea o să înțelegeți (de la inimă la frunte)
de ce i-am tras o înjurătură la bestia de noapte
care ştiind ce pat albastru mă aştepta aici
mi-a pregătit de invidie altul alb
mult prea alb şi mult prea lung
că nici Procust cu toți tații lui
până la al unşpelea neam
n-ar putea să-mi lungească picioarele
până să ne facă egali.

DRAPERII DE METAL

zumzetul asurzitor al unor pui de nor
plecați din poala cerului
zumzetul asurzitor – cel puțin tot atât de mult
ca gândurile copiilor până la 10 ani
treziți cu două ceasuri mai devreme
de clopote pe vreme de război.
grămezile de râs peste grămezile de frunze
țipetele scoase de 2000 de ani de fiecare om
rătăcit înăuntrul său (sau înăuntrul altuia)
pui de primăvară pui de ploaie
pui de frică răsăriți pe retinele copiilor
obişnuiți cu zgomotul armelor.
această poezie nu este despre război
şi totuşi ea nu poate fi despre altceva.

POEZIE ÎN DOI FRUNȚI

eu nu știu să mor
dar aș putea să îmbăt
toate izvoarele ca să nu-și bea
căprioarele-n vârtejuri
și dragostele
și veșniciile
pe care le știm câte-o zi pe viață
și eu nu știu să cânt
dar aș îmbăta cântecul
să uite de sine în colțul ochilor
ce ți-au curtat primăverile
aș vrea să zburăm toată viața
pe calea numită „cea fără tropote de cai"
și să mergem până la osia inimii
unde ursitoarele s-au obișnuit
să-și lase profețiile
și mai ales căile nebătătorite
la care noi muritorii n-am ajuns
și acolo iubito-și țin ele
afurisitele de foarfeci
și de fusuri
și de gheme
dar altfel nu se poate
numai dacă tu

căprioară oglindită în izvoare
și eu îmbătător de izvoare
am uita să potcovim
dansul lor deșucheat.

CEASUL CU DINŢI

crezi că aş putea să fac
din braţele castanilor coloanele Capitoliului
să mă strâng de gât cu un mit
de câte ori se încurcă drumurile
prin buzunarele nu ştiu cui pământ
crezi c-aş sta să privesc
de la masa în romb cum trec
de două ori pe zi
de două ori pe viaţă
suflete sângerând
suflete cu genunchiul căzut în talpă
cuvinte cu gânduri îndoite
peste gulerul cămăşii
crezi c-aş suporta toate astea
dacă n-aş ştii că mâine
s-ar putea lovi pe trecerea de pietoni
o dimineaţă?

ÎN CĂUTAREA UNUI MIT

a venit s-o întrebe în secret
pe femeia care nu mai era vie
şi stătea lungită pe canapea
probabil că ne va întreba pe fiecare
i-am zis vecinului din stânga
pe el nu-l interesa
decât dacă a venit iarna şi are barbă albă
pentru că nu văzuse niciodată o iarnă
apoi mi-am aşezat haina în cuierul
din corn de cerb ca să ascult
varianta laponă a mitului
celui care s-a înecat cu un cântec
în timp ce sufla într-un fluier.
sub capul meu stă o pernă de fulgi
şi-n fiecare noapte
am dat în urmărire
un vis.

SCURTUL ANOTIMP

trebuie să fi rămas amândoi
dacă lumina pica de jos în sus
şi de sus în jos
şi de peste tot
dacă din căuşul palmei
ne sorbeam pe rând
cred că astă noapte
îmi rugam ochii să rămână închişi
ca să nu pot spune că mâine
n-o să te mai văd
trebuie să fi rămas amândoi
dacă florile desenate
în praful geamurilor
începeau să miroasă
a ulei de migdală
sub vitraliile lui Dumnezeu.

ECHILIBRU

mi-am dezarmat timpul
astăzi n-o să-mi fac griji pentru nimic
aş putea număra firele albe
din coamele cailor dinspre miazănoapte
aş putea să vin într-o seară
să-ţi sărut umbra părului
când stai pe terasă
şi te uiţi la ulii
aş învăţa cum să fac un buchet
din florile punctate cu stiloul
în momentele de plictiseală
pentru că astăzi n-o să-mi fac griji
nici n-o să mă mai întreb
dacă atunci când mi-ai prins sufletul
ca o floare carnivoră în cupa palmelor
erai tu sau fericirea îţi împrumutase
culoarea ochilor.

JUCĂTORI DE-A BABA-OARBA

cândva, frate Alexandru
şi pe noi or să ne arate-ntr-o
fotografie plină de amprentele
copiilor
bărbieriţi, liniştiţi, cu un zâmbet neşters
pe faţă
când din noi vor fi crescut demult
narcise şi ghiocei pentru albine
dar trebuie, aşa se cade
să râdem în fotografii.

CUPRINS

ISBN 973-695-147-2
ISBN 973-7911-90-3